

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobce: T. U. V., narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou,
sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, č. j. MV-29286-2/OAM-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2021, č. j. MV-29286-2/OAM-2021, kterým bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu, a ani žalovaný neshledal nové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod, neboť nebylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušení § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť v rámci řízení nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti a rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný dostatečně neodůvodnil své úvahy a dále porušení § 11 odst. 3 zákona o azylu.
3. Konkrétně žalobce namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodněný závěr, že žalobce ve třetí žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti či relevantní zjištění z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že aktuálním důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly změněné rodinné poměry a situace v zemi původu. Doplnil, že se mu na území České republiky narodil druhý syn a první syn navštěvuje Základní školu v Žatci. Trval na tom, že v případě jeho nuceného vycestování z České republiky by došlo k porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, v čemž spatřoval důvod pro udělení doplňkové ochrany. Připomněl, že jeho synové a manželka pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Zdůraznil, že důvody uvedené v žádosti nemohl bez své viny uvést v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, neboť tyto neexistovaly – rozšíření členů rodiny a nemožnost vrátit se s celou rodinou do země původu, kde nikdo z nich nemá žádné rodinné, sociální, finanční, ani zdravotní zázemí. Domníval se, že žalovaný měl rovněž přihlédnout k tomu, že po návratu do země původu nemůže požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky a vrátit se zpět. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaný nevycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, neboť do správního spisu nezařadil žádné aktuální informace o zemi původu žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž neobsahovalo informaci o tom, že žalovaný aktuální podklady do správního spisu zařadil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a ve svém vyjádření dále uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a odmítl, že by žalobce byl nějak zkrácen na svých právech. Konstatoval, že žalobce v žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, ani podstatnou změnu okolností ve vztahu k jeho případu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla rozrůstající se rodina žalobce, která se bez něj neobejde z důvodu, že jeho manželka dobře neovládá český jazyk. K tomu žalovaný podotkl, že v letech 2011 až 2014 byl žalobce ve vězení, přičemž v této době se jeho manželka dokázala o sebe i syna postarat. Připomněl, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

manželka žalobce má na území České republiky udělené povolení k trvalému pobytu, které je spojeno se složením jazykové zkoušky. Trval na tom, že žalobce rodinné důvody uváděl i v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, a proto nepovažoval narození dítěte za novou skutečnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 13. 3. 2015 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své žádosti uvedl, že chce na území České republiky zůstat se svou manželkou a synem. Žalobce podotkl, že na území České republiky žije dlouho a chce tu žít dál. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že se cítí být zdravý. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doplnil, že ve Vietnamu nemá žádný majetek, nemá tam kde bydlet. V České republice byl odsouzen za drogovou kriminalitu a obává se, že by ve Vietnamu trest mohl pokračovat a byl by uvězněn. Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2015, č. j. OAM-228/ZA-ZA02-HA08-2015, bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje.
8. V protokolu o pohovoru k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 8. 2017 žalobce uvedl, že se u něho asi před rokem projevila cukrovka. K tomu žalobce doplnil, že to není nic vážného, pracovat může, neboť bere dvakrát denně léky. Pokud by se však vrátil do země původu, pak by si nemohl najít práci a neměl by na léčbu. Ve Vietnamu se za všechno platí, i když je člověk pojištěn. Do Vietnamu se nechce vrátit se svou rodinou, neboť jim zde zajistil vyšší životní úroveň, jsou zde zvyklí a jeho syn půjde již do 4. třídy základní školy. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 8. 2017 žalobce jako důvod druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce žít se svou manželkou a dítětem na území České republiky, chce zde mít pobyt, pracovat zde a uživit tak svou rodinu. Také se chce v České republice léčit, neboť ve Vietnamu tuto možnost nemá.
9. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí o druhé žádosti žalobce vyžádal informace z cizineckého informačního systému, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2015, č. j. 98851/2015-LPTP, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 – stav lidských práv ve světě – Vietnam, údaje o zemi Vietnam od Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017, zprávu organizace Freedom House z ledna 2017 – Svoboda ve světě v roce 2017 – Vietnam, informaci organizace International SOS ze dne 8. 6. 2016, č. j. BMA 8227, o dostupnosti léčby diabetu mellitu, chronické nedostatečnosti ledvin, arteriální hypertenze a spinální stenózy včetně dostupnosti léků a informaci organizace International SOS ze dne 5. 7. 2016, č. j. BMA 8360, o dostupnosti léčby posttraumatické stresové poruchy a diabetu mellitu včetně dostupnosti léků. Rozhodnutí ze dne 27. 2. 2018, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-HA10-2017, žalovaný shledal žádost žalobce za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zatavil.

10. Dne 18. 2. 2021 byla žalovanému doručena třetí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny ze dne 15. 2. 2021. V žádosti uvedl, že společnou domácnost obývají společně s manželkou a jejich syny ve vlastní nemovitosti. Dále uvedl, že mladší syn je novorozenec a celá rodina je odkázaná na jeho osobu v komunikaci s úřady, lékaři a dalšími institucemi, neboť jeho manželka špatně ovládá český jazyk. Doplnil, že se základní školou, kam dochází jeho starší syn, komunikuje výhradě sám. Trval na tom, že jeho odjezd z České republiky by měl dopad na prospěch a výchovu jeho staršího syna. V České republice se cítí být doma a v případě návratu do země původu mu hrozí perzekuce a možná i soud za opuštění socialistického zřízení. O této žádosti bylo rozhodnuto žalovaným žalobou napadeným rozhodnutím. Při závěru, že v zemi původu nedošlo ke změně bezpečnostní a politické situace oproti stavu, který žalovaný posuzoval v předchozích řízeních, vycházel žalovaný z informace OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 1. 9. 2020 a ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi – Vietnam, z roku 2019. Tyto podklady jsou řádně založeny ve spise.
11. V § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je uvedeno, že pro účely zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
12. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a (zřejmě se jedná o legislativní chybu – správně má jít o odkaz na § 14b – pozn. soudu), ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. V ustanovení § 12 je uvedeno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
16. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
17. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutím ze dne 27. 2. 2018, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-HA10-2017, žalovaný shledal opakovanou žádost žalobce za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zatavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 3. 2018. Z toho plyne, že v případě žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 2. 2021 se jedná o druhou opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu podanou po právní moci rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
18. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, se Nejvyšší správní soud zabýval náležitostmi odůvodnění rozhodnutí o další opakované žádosti cizince o mezinárodní ochranu a konstatoval: „*Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 13. 3. 2015, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil a tento postup byl potvrzen i zdejší soudem. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 19. 8. 2017, jeho žádost byla dne 27. 2. 2018 označena za nepřijatelnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. Podaná žaloba byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5. 3. 2019 zamítnuta. Je evidentní, že v době posuzování první a druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný nemohl zabývat rodinným životem žalobce, který by čítal manželku a dva syny. Druhý syn žalobce se narodil v červnu 2020, tedy k otěhotnění došlo až více než čtyři a půl roku od podání první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a více než dva roky po podání druhé žádosti. V tomto směru je tedy možné považovat narození druhého syna za skutečnost, která doposud v předchozích žádostech žalobce o mezinárodní ochranu nebyla posuzována a kterou bez vlastního zavinění nemohl ve svých předchozích žádostech žalobce uplatnit.
20. Z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o azylu však jednoznačně vyplývá, že v případě další opakované žádosti nepostačuje k tomu, aby byl zahájen meritorní přezkum další opakované žádosti cizince uvedení jakýchkoliv nových skutečností, ale musí se jednat o skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Tedy že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (za uplatňování politických práv a svobod, z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů), či že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Případně by nové skutečnosti musely dokládat, že byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 13 či § 14b zákona o azylu.
21. Žalobce netvrdil, že by některý z jeho rodinných příslušníků pobýval na území České republiky na základě uděleného azylu či doplňkové ochrany. Aplikace § 13 a § 14b zákona o azylu tedy v jeho případě nepřipadala v úvahu.
22. Skutečnost, že se žalobci změnily rodinné poměry a narodil se mu druhý syn, dle soudu nelze považovat za skutečnost, která by měla relevantní vztah k posouzení otázky, zda by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či zda mu v zemi původu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Nejedná se tedy o azylově relevantní skutečnost.
23. Dále pak žalobce ve své další opakované žádosti poukázal na nebezpečí, že by v zemi původu mohl být vystaven perzekuci ze strany úřadů za to, že opustil socialistické zřízení a pobýval na území České republiky. Touto skutečností se však žalovaný zabýval již v rámci posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V rozhodnutí ze dne 14. 7. 2015, č. j. OAM-228/ZA-ZA02-HA08-2015, žalovaný na straně 6 rozhodnutí uvedl: *„Z informace zahraničních věcí č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. dubna 2014 vyplývá, že v případě občanů Vietnamu navracejících se po dlouhodobém pobytu zpět do Vietnamu je zcela zásadní rozlišení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí. Ve Vietnamu je součástí státní politiky umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. V současné době jich pobývá mimo území Vietnamu několik milionů a příjmy, které posílají ze zahraničí svým rodinám a příbuzným ve Vietnamu, jsou při místní absenci sociálního zabezpečení zcela zásadní složkou, která umožňuje obrovskému množství místních obyvatel vyrovnat tento handicap. Státní a fiskální a důchodová politika s těmito příjmy v zásadě počítá a státem řízená podpora vycestování tak narůstá až do oblodných rozměrů. V zásadě se jedná o příjem, jehož výpadek by stát nebyl schopen žádným* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

způsobem kompenzovat. Stávající zkušenost našeho zastupitelského úřadu i kolegů ze zastupitelských úřadů ostatních členských států EU jasně ukazuje, že vietnamský občan je schopen udělat prakticky cokoli proto, aby se dostal do zahraničí a zde se dlouhodobě či trvale usídlil. Stát ho v tom symbioticky podporuje, a je tedy ochoten přehlédnout, pokud v cestě za tímto cílem použije téměř jakýkoliv prostředek. V tomto případě by pravděpodobně příliš nevadila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena výše zmiňovanou ostřejší a z vietnamského pohledu zostuzující kritikou režimu, strany či konkrétních představitelů. V případě neúspěšných žadatelů tak problém může spíše nastat v soukromoprávní rovině v případě, že se jedná o osobu, která se za účelem cesty do zahraničí zadlužila a při příliš brzkém návratu nebude schopna tyto dluhy splácet. Toto však není případ výše jmenovaného. Správní orgán doplňuje, že státní vietnamské orgány nejevily o osobu výše jmenovaného žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti, a vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, správní orgán nemá žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti.“ Na toto posouzení žalovaný rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal.

24. S ohledem k výše uvedenému tedy tvrzení žalobce, že by v zemi původu mohl být vystaven perzekuci ze strany úřadů za to, že opustil socialistické zřízení a pobýval na území České republiky, nelze považovat za azylově relevantní tvrzení, kterým by se v předchozích řízeních žalovaný již nezabýval.
25. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně posoudil otázku, zda žalobce ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil doposud neposouzené azylově relevantní skutečnosti, a dospěl ke správnému závěru, že takové azylově relevantní skutečnosti žalobce ve své další opakované žádosti netvrdil.
26. Dále se soud zabýval otázkou, zda se žalovaný zabýval otázkou, zda v zemi původu žalobce nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany. Sám žalobce v tomto směru žádné skutečnosti netvrdil. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 3 s odkazem na předchozí rozhodnutí ve věci, spisový materiál shromážděný k těmto rozhodnutím, informaci OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 1. 9. 2020 a Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi – Vietnam, z roku 2019 konstatoval, „že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost výše jmenovaného, k žádné zásadní změně z hlediska obecně bezpečnostní či politické situace, která by samotná mohla mít vliv na posouzení žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.“
27. S ohledem na skutečnost, že žalobce v tomto směru žádné skutečnosti netvrdil, a žalovaný konkrétně uvedl, z jakých pramenů při svém závěru vycházel, dospěl soud závěru, že vypořádání této otázky žalobcem, i přes jeho poměrnou stručnost, je v daném případě dostatečné a žalovaný tedy splnil i povinnost zabývat se v rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti cizince o mezinárodní ochranu otázkou, zda v zemi původu žalobce nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.
28. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 8. listopadu 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.